У Чезенатіко, на березі моря, стояла карусель. Було на ній всього шість дерев'яних коників, та ще шість блякло-червоних джипів — для тих, кому до вподоби сучасна техніка. Карусель ту крутив власними руками один чоловік. Був він високого зросту, смаглявий і такий змарнілий, наче їв раз через два дні на третій. Одне слово, хоч карусель була звичайнісінька, дітвора її дуже любила й раз по раз бігала дивитися на неї, мріючи колись досхочу поїздити.

— Чим вас та карусель привабила? З медом вона, чи що? — питали мами.— Ходімо краще на дельфінів у каналі подивимось або зайдемо в кав'ярню, де крісла-гойдалки.

Та ба! Діти й слухати про те не хотіли: їм кортіло на карусель. Якось увечері один старий синьйор повів туди свого онука. Посадив він його в джип, а сам виліз на дерев'яного коника. Сидіти йому було незручно, бо довгими ногами мало не діставав землі, та він весело всміхався. Тільки карусель закрутилась — і старий синьйор умить шугонув на висоту хмарочоса, коник його помчав стрілою все вище й вище — за хмари. Зиркнув старий і побачив усю Романью[1], потім усю Італію, а тоді й цілу земну кулю, що меншала й меншала під копитами коника. За мить стало видно, що вона крутиться, як і карусель, а континенти й океани вимальовувалися, мов на географічній карті.

"Куди ж це ми летимо?"— запитав себе старий синьйор.

У цю хвилину повз нього промчав онучок за кермом збляклого червоного джипа, що обернувся в космічну ракету. А за ним вервечкою линули інші діти, спокійно і впевнено кружляючи по орбіті, мов штучні супутники.

Чоловік, що правив каруселлю, десь зник. Було тільки чути пластинку. Карусель крутиться, поки пластинка грає.

"Тут щось не те,— подумав старий синьйор.— Цей чоловік, напевне, чаклун. Ми так швидко обертаємося навколо Землі, що поб'ємо рекорд Гагаріна".

Тим часом космічний караван пролітав над Тихим океаном, помережаним острівцями, над Австралією, де вистрибували кенгуру, над Південним полюсом, де, напиндючившись, стояли мільйони пінгвінів. Та не було часу їх рахувати, бо внизу показалися американські індіанці із смолоскипами, потім хмарочоси Нью-Йорка, і нарешті єдиний хмарочос Чезенатіко. Пластинка скінчилася. Старий синьйор збентежено оглянувся: він знову сидів на старій каруселі біля Адріатичного моря, а смаглявий, змарнілий чоловічок гальмував. Старий синьйор заточуючись став на землю.

— Послухайте,— звернувся він до чоловічка. Та той не мав часу слухати старого синьйора, бо на джипах і на каруселі вже сиділи інші діти. Карусель вирушала в нову кругосвітню подорож.

— Скажіть-но мені...— сердито повторив старий синьйор.

Чоловічок навіть не глянув на нього. Він крутив карусель. Щасливі пасажири шукали поглядом своїх батьків, які юрмились колом і підбадьорливо всміхалися. Невже ця кумедна машина, що крутиться під звуки гидкої музики, насправді чарівна карусель?

"Хай йому абищо,— подумав старий синьйор,— краще вже буду мовчати про цю пригоду, а то люди скажуть: "Чого йому було сідати на ту карусель? Хіба він не знає, що на ній голова паморочиться?"

[1] Романья — італійська провінція.